

הרואה כתם פרק שמיני נדה

נח.

עין משפט
נר מצוה

א א מיי פייט מהל אסורי
צילה הלין (סגנ לאון
קול) טושיע יוד יוד יק
סעי' י:
ב ב מיי פייט מהל אסורי
צילה הלין סגנ לאון
קול טושיע יוד יוד יק סעי'
יא וספי' י:
יא ג ד ה מיי שם הלין
טושיע שם ספי' יא:
יב ו מיי שם הלין טושיע
שם ספי' ט:
יג ז טושיע שם ספי' לב:
יד ח טושיע שם הלין לא טושיע
שם ספי' מה:
טו ז מיי שם הלין ז טושיע
טושיע שם ספי' מ:

תום הרא"ש

פריך מינה תחילה: על
כתיבה איה תולה. וא"ת
דילמא לקולא דקא אבל
לחומרא כמו על גודלה
מחוקינן טומאה מקום
למקום. וי"ל הו"ל דכל עיקר
כתמים הם מדרבנן
ומקילייהו בהו כדתנן
בפירקין אי מחוקינן דם
מקום למקום לחומרא
ה"ה לקולא. והימיה ליפירך
ממתניין שלא כנגד בית
התורפה טהורה ולא אמרינן
שמה ברקא בחי ד"א ונגעה
בבשרה שלא כנגד בית
התורפה. וי"ל דאם איתא
דברקא בידה ומצאה טמא
היתה וזכרה שאין ד"א אשה
לשכות כשהיא ברקת
ומצאה עצמה טמאה. והא
דפריך בסמוך גבי דם טמא
דיאמר ברקא בחי ד"א
ונגעה באיך ד"א מכ"ש
פריך דבעלמ' אית לן
למימר הכי וכל מתניין הוה
עדי מקום
חבך. פירש"י חבך מקום
מחיתת הגידים שחובקים
היך והשוק ונגד אותו
חבך למטה עד פרסת גבלי'
ולמטה עד אותו מקום קרוי
בפנים ומקום חבך הדיינו
ורחב הגידים מביעאי ליה
אי כלפנים אי כלחוץ.
וברוך פי' ששמעלין את
השוק באפנולא שיש להם
לולאות ומקום חיבוק
הלולאות קרוי ליה חבך. עוד
פי' כשכופפת שוקה על
יריכה מה שמכסהו שם
הבשר על ידי כפיפת השוק
על היך הוי מקום חבך על
שם שמחבקיין זה את זה:
בשורה היינו טיפין עשויין
כשורה דאי בלא טיפין היינו
כרצועה דקאמר בסמוך.
וטיפין טיפין היינו עשויין
בשינוי דאי לאו הכי למה
יש להסתפק בטיפין ורבינו
שמואל פירש כשורה היינו
הרבה שורות. וטיפין טיפין
מצינן לפרוש עשויין
כשורה או כשיר והא
דאמרינן בשיליה פירקין
טיפין טיפין אין מצטרפין
היינו כי נמצאו על הבגד
שיש לספק כל טיפה ברם
מכאן: לאו לאיתוי
כה"ג. תימה מנא ליה דאחא
לאיתוי דילמא בבתי כי
אורחיה מיידי. וי"ל
מדקאמר האי ליטנא ספק
טהור ספק טמא ולא קאמר
על בשרה ספק טמא משמע
דאחא לאשמועינן שום
חידוש בכחם משנות: לענין
דינא תנן. הקשה הריב"ז
לענין דינא נמי נימא כאן
נמצאו כאן חוץ כדאמרינן
בשיליה המדיר גבי מומין
וגבי טיפפות. וי"ל דהתם
נשתייהא האשה מדרשות האב
עצמה לרשות הבעל והפירו
מדרשות המוכר לרשות
לקוח אבל הכא לא יצא
החלוק מדרשות בעלת
החלוק דאינו ביד השנייה
בתורת מתנה ומכר אלא
אומרת לו ברשותך נולדו

ברבי נחמיה דאמר כל דבר שאינו מקבץ טומאה בו. טעמא
לדיני נחמיה כיון דדבר שהכתם בו טהור גם על האשה
לא גזרו טומאה והיא ו משמיתא דבסמוך נהי ללא מקבצלה טומאה
מ"מ מקבצלה טומאה נגעים: א מודה שמואל שהיא טמאה
מדרבנן. פי' הקונטרס דתלינן
דלמא ארנשה ולאו ארעמא ואין
נראה דלפילו מומון לה שלא הרגישה
טמאה הואיל וראתה דם נדות ורז
אשי נמי מודה אדלשמאל היכא ללא
הרגישה טהורה מן התורה וטמאה
מדרבנן אלא אחי לפרושי דכי נמצא
אקרקה לטהורה אפילו מדרבנן:
וי' מחוקינן שמואה במקום אפקום.
וקשה דמאי פריך דודאי להקל
לא מחוקינן אצל להחמיר כי הכא
מחמירין דהכי אמר לקמן אין שונין
בטהרות להקל אצל לחומרא שונין
יש לומר כיון דכתמים דרבנן אי
איתא דתלינן להחמיר להקל נמי היה
לנו לתלות דבר שגילי קאת אצל
לענין במקום למקום שראוי רגילות
כל כך אמרינן לקמן בסמוך דלפילו
בכתמים שונין לחומרא ולא להקל
תימה דליפרוך ממתניין שלא כנגד
התורפה טהורה ולא אמרין
שמה ברקא בחי ד"א ונגעה
בבשרה שלא כנגד בית
התורפה. וי"ל דאם איתא

פריך מינה תחילה: על
כתיבה איה תולה. וא"ת
דילמא לקולא דקא אבל
לחומרא כמו על גודלה
מחוקינן טומאה מקום
למקום. וי"ל הו"ל דכל עיקר
כתמים הם מדרבנן
ומקילייהו בהו כדתנן
בפירקין אי מחוקינן דם
מקום למקום לחומרא
ה"ה לקולא. והימיה ליפירך
ממתניין שלא כנגד בית
התורפה טהורה ולא אמרינן
שמה ברקא בחי ד"א ונגעה
בבשרה שלא כנגד בית
התורפה. וי"ל דאם איתא
דברקא בידה ומצאה טמא
היתה וזכרה שאין ד"א אשה
לשכות כשהיא ברקת
ומצאה עצמה טמאה. והא
דפריך בסמוך גבי דם טמא
דיאמר ברקא בחי ד"א
ונגעה באיך ד"א מכ"ש
פריך דבעלמ' אית לן
למימר הכי וכל מתניין הוה
עדי מקום
חבך. פירש"י חבך מקום
מחיתת הגידים שחובקים
היך והשוק ונגד אותו
חבך למטה עד פרסת גבלי'
ולמטה עד אותו מקום קרוי
בפנים ומקום חבך הדיינו
ורחב הגידים מביעאי ליה
אי כלפנים אי כלחוץ.
וברוך פי' ששמעלין את
השוק באפנולא שיש להם
לולאות ומקום חיבוק
הלולאות קרוי ליה חבך. עוד
פי' כשכופפת שוקה על
יריכה מה שמכסהו שם
הבשר על ידי כפיפת השוק
על היך הוי מקום חבך על
שם שמחבקיין זה את זה:
בשורה היינו טיפין עשויין
כשורה דאי בלא טיפין היינו
כרצועה דקאמר בסמוך.
וטיפין טיפין היינו עשויין
בשינוי דאי לאו הכי למה
יש להסתפק בטיפין ורבינו
שמואל פירש כשורה היינו
הרבה שורות. וטיפין טיפין
מצינן לפרוש עשויין
כשורה או כשיר והא
דאמרינן בשיליה פירקין
טיפין טיפין אין מצטרפין
היינו כי נמצאו על הבגד
שיש לספק כל טיפה ברם
מכאן: לאו לאיתוי
כה"ג. תימה מנא ליה דאחא
לאיתוי דילמא בבתי כי
אורחיה מיידי. וי"ל
מדקאמר האי ליטנא ספק
טהור ספק טמא ולא קאמר
על בשרה ספק טמא משמע
דאחא לאשמועינן שום
חידוש בכחם משנות: לענין
דינא תנן. הקשה הריב"ז
לענין דינא נמי נימא כאן
נמצאו כאן חוץ כדאמרינן
בשיליה המדיר גבי מומין
וגבי טיפפות. וי"ל דהתם
נשתייהא האשה מדרשות האב
עצמה לרשות הבעל והפירו
מדרשות המוכר לרשות
לקוח אבל הכא לא יצא
החלוק מדרשות בעלת
החלוק דאינו ביד השנייה
בתורת מתנה ומכר אלא
אומרת לו ברשותך נולדו

מקום חבך. פירש"י חבך מקום
מחיתת הגידים שחובקים
היך והשוק ונגד אותו
חבך למטה עד פרסת גבלי'
ולמטה עד אותו מקום קרוי
בפנים ומקום חבך הדיינו
ורחב הגידים מביעאי ליה
אי כלפנים אי כלחוץ.
וברוך פי' ששמעלין את
השוק באפנולא שיש להם
לולאות ומקום חיבוק
הלולאות קרוי ליה חבך. עוד
פי' כשכופפת שוקה על
יריכה מה שמכסהו שם
הבשר על ידי כפיפת השוק
על היך הוי מקום חבך על
שם שמחבקיין זה את זה:
בשורה היינו טיפין עשויין
כשורה דאי בלא טיפין היינו
כרצועה דקאמר בסמוך.
וטיפין טיפין היינו עשויין
בשינוי דאי לאו הכי למה
יש להסתפק בטיפין ורבינו
שמואל פירש כשורה היינו
הרבה שורות. וטיפין טיפין
מצינן לפרוש עשויין
כשורה או כשיר והא
דאמרינן בשיליה פירקין
טיפין טיפין אין מצטרפין
היינו כי נמצאו על הבגד
שיש לספק כל טיפה ברם
מכאן: לאו לאיתוי
כה"ג. תימה מנא ליה דאחא
לאיתוי דילמא בבתי כי
אורחיה מיידי. וי"ל
מדקאמר האי ליטנא ספק
טהור ספק טמא ולא קאמר
על בשרה ספק טמא משמע
דאחא לאשמועינן שום
חידוש בכחם משנות: לענין
דינא תנן. הקשה הריב"ז
לענין דינא נמי נימא כאן
נמצאו כאן חוץ כדאמרינן
בשיליה המדיר גבי מומין
וגבי טיפפות. וי"ל דהתם
נשתייהא האשה מדרשות האב
עצמה לרשות הבעל והפירו
מדרשות המוכר לרשות
לקוח אבל הכא לא יצא
החלוק מדרשות בעלת
החלוק דאינו ביד השנייה
בתורת מתנה ומכר אלא
אומרת לו ברשותך נולדו

הרואה כתם פרק שמיני נדה
נח.
עין משפט
נר מצוה

מדרבנן. דלמא ארנשה ולאו ארעמא ואין
נראה דלפילו מומון לה שלא הרגישה
טמאה הואיל וראתה דם נדות ורז
אשי נמי מודה אדלשמאל היכא ללא
הרגישה טהורה מן התורה וטמאה
מדרבנן אלא אחי לפרושי דכי נמצא
אקרקה לטהורה אפילו מדרבנן:
וי' מחוקינן שמואה במקום אפקום.
וקשה דמאי פריך דודאי להקל
לא מחוקינן אצל להחמיר כי הכא
מחמירין דהכי אמר לקמן אין שונין
בטהרות להקל אצל לחומרא שונין
יש לומר כיון דכתמים דרבנן אי
איתא דתלינן להחמיר להקל נמי היה
לנו לתלות דבר שגילי קאת אצל
לענין במקום למקום שראוי רגילות
כל כך אמרינן לקמן בסמוך דלפילו
בכתמים שונין לחומרא ולא להקל
תימה דליפרוך ממתניין שלא כנגד
התורפה טהורה ולא אמרין
שמה ברקא בחי ד"א ונגעה
בבשרה שלא כנגד בית
התורפה. וי"ל דאם איתא

מדרבנן רב אשי אמר שמואל הוא דאמר
כר' נחמיה דתנן כר' נחמיה אומר י"ל דבר
שאינו מקבץ טומאה אינו מקבץ כתמים
בשלא לרב אשי היינו דקאמר קרקע אלא
לרבי ירמיה מאי איריא קרקע אפילו גלימא
נמי לא מביעיא קאמר לא מביעיא גלימא
דלא מברק שפיר ואיכא למימר מעלמא
אתא אלא אפילו קרקע דמברק שפיר דאיכא
למימר מגופה אחיא טהור: על עקבה ועל
ראש גודלה טמאה וכו': בשלמא עקבה
עביד דנגע באותו מקום אלא ראש גודלה
מאי טעמא וכי תימא זימנין דנגע בעקבה ומי
מחוקינן טומאה במקום למקום והתניא יהיתה
לה מכה בצוארה (ה) שתוכל לתלות תולה
על כתפה שאינה יכולה לתלות אינה תולה
ואין אומרים שמה בידה נטלתו והביאתו
לשם אלא ישאני ראש גודלה דבהדי דפסעה
עביד דמתרמי ולא מחוקינן טומאה במקום
למקום והתניא נמצאת על קשרי אצבעותיה
טמאה מפני שידים עסקניות הן מאי טעמא
לאו משום דאמרינן בדקה בחד ד"א ונגעה
באיך ד"א לא ישאני ידה דכולה עבידא
דנגעה: על שוקה ועל פרסותיה מבפנים
וכו': מבפנים עד היכא אמרי דבי רבי ינאי
עד מקום חבך איבעיא להו מקום חבך
כלפנים או כלחוץ ת"ש דתני רב קטינא יעד
מקום חבך וחבך עצמו כלפנים רב חייה
בריה דרב אויב מתני לה בהדיא אמרי דבי
רבי ינאי עד מקום חבך וחבך עצמו כלפנים
בעי רבי ירמיה כשיר מהו כשורה מהו טיפין
טיפין מהו לרוחב ירכה מהו ו"ש על בשרה
ספק טמא ספק טהור טמא על בשרה מאי
לאו כי האי גוונא לא דלמא דעביד כרצועה
הדיא איתתא דאשתכח לה דמא במשתייתא
אתאי לקמיה דרבי ינאי אמר לה יתויל ותיתי
והתניא א' אין שונין בטהרות כי אמרינן אין
שונין לקולא אבל לחומרא שונין: היתה
פושטתו וכו': תניא אר"א בר' יוסי דבר זה
הוריתי בעיר רומי לאיסור וכשבאתי אצל
חכמים שבדרום אמרו לי יפה הוריתה ת"ר
הארוכה שלבשה חלוקה של קצרה וקצרה
שלבשה חלוקה של ארוכה אם מגיע כנגד
בית התורפה של ארוכה שתיהן טמאות
ואם לאו ארוכה טהורה וקצרה טמאה
תניא איך בדקה חלוקה (ו) והשאילתו
לחבירתה היא טהורה וחבירתה תולה
בה אמר רב ששת ולענין דינא תנן אבל
לענין טומאה היא טהורה וחבירתה טמאה
מאי

מדרבנן. דלמא ארנשה ולאו ארעמא ואין
נראה דלפילו מומון לה שלא הרגישה
טמאה הואיל וראתה דם נדות ורז
אשי נמי מודה אדלשמאל היכא ללא
הרגישה טהורה מן התורה וטמאה
מדרבנן אלא אחי לפרושי דכי נמצא
אקרקה לטהורה אפילו מדרבנן:
וי' מחוקינן שמואה במקום אפקום.
וקשה דמאי פריך דודאי להקל
לא מחוקינן אצל להחמיר כי הכא
מחמירין דהכי אמר לקמן אין שונין
בטהרות להקל אצל לחומרא שונין
יש לומר כיון דכתמים דרבנן אי
איתא דתלינן להחמיר להקל נמי היה
לנו לתלות דבר שגילי קאת אצל
לענין במקום למקום שראוי רגילות
כל כך אמרינן לקמן בסמוך דלפילו
בכתמים שונין לחומרא ולא להקל
תימה דליפרוך ממתניין שלא כנגד
התורפה טהורה ולא אמרין
שמה ברקא בחי ד"א ונגעה
בבשרה שלא כנגד בית
התורפה. וי"ל דאם איתא

מדרבנן רב אשי אמר שמואל הוא דאמר
כר' נחמיה דתנן כר' נחמיה אומר י"ל דבר
שאינו מקבץ טומאה אינו מקבץ כתמים
בשלא לרב אשי היינו דקאמר קרקע אלא
לרבי ירמיה מאי איריא קרקע אפילו גלימא
נמי לא מביעיא קאמר לא מביעיא גלימא
דלא מברק שפיר ואיכא למימר מעלמא
אתא אלא אפילו קרקע דמברק שפיר דאיכא
למימר מגופה אחיא טהור: על עקבה ועל
ראש גודלה טמאה וכו': בשלמא עקבה
עביד דנגע באותו מקום אלא ראש גודלה
מאי טעמא וכי תימא זימנין דנגע בעקבה ומי
מחוקינן טומאה במקום למקום והתניא יהיתה
לה מכה בצוארה (ה) שתוכל לתלות תולה
על כתפה שאינה יכולה לתלות אינה תולה
ואין אומרים שמה בידה נטלתו והביאתו
לשם אלא ישאני ראש גודלה דבהדי דפסעה
עביד דמתרמי ולא מחוקינן טומאה במקום
למקום והתניא נמצאת על קשרי אצבעותיה
טמאה מפני שידים עסקניות הן מאי טעמא
לאו משום דאמרינן בדקה בחד ד"א ונגעה
באיך ד"א לא ישאני ידה דכולה עבידא
דנגעה: על שוקה ועל פרסותיה מבפנים
וכו': מבפנים עד היכא אמרי דבי רבי ינאי
עד מקום חבך איבעיא להו מקום חבך
כלפנים או כלחוץ ת"ש דתני רב קטינא יעד
מקום חבך וחבך עצמו כלפנים רב חייה
בריה דרב אויב מתני לה בהדיא אמרי דבי
רבי ינאי עד מקום חבך וחבך עצמו כלפנים
בעי רבי ירמיה כשיר מהו כשורה מהו טיפין
טיפין מהו לרוחב ירכה מהו ו"ש על בשרה
ספק טמא ספק טהור טמא על בשרה מאי
לאו כי האי גוונא לא דלמא דעביד כרצועה
הדיא איתתא דאשתכח לה דמא במשתייתא
אתאי לקמיה דרבי ינאי אמר לה יתויל ותיתי
והתניא א' אין שונין בטהרות כי אמרינן אין
שונין לקולא אבל לחומרא שונין: היתה
פושטתו וכו': תניא אר"א בר' יוסי דבר זה
הוריתי בעיר רומי לאיסור וכשבאתי אצל
חכמים שבדרום אמרו לי יפה הוריתה ת"ר
הארוכה שלבשה חלוקה של קצרה וקצרה
שלבשה חלוקה של ארוכה אם מגיע כנגד
בית התורפה של ארוכה שתיהן טמאות
ואם לאו ארוכה טהורה וקצרה טמאה
תניא איך בדקה חלוקה (ו) והשאילתו
לחבירתה היא טהורה וחבירתה תולה
בה אמר רב ששת ולענין דינא תנן אבל
לענין טומאה היא טהורה וחבירתה טמאה
מאי

א) לקמן נ"ג. ב) ו
ה: א שין נגיל ד' ג'
מרה"מ יש חלק בין ג'
הוא ענין בפני עצמו,
א) ושי' הטיב טמא
במדרש דף ע' וע' טו'
חולין נ"א. ד"ה המולא.

הגהות הב"ח

א) ג' מכה צלעה מקום
שחול: ב) שם תולא איך
בדקה חלוקה. ג' י"ב ס"א
עצמה וחלוקה: א) תו"ש
ד"ה כ"י נחמיה וכו' והיא
משמיתא. ג' י"ב ע"י בלש"י
כ"י הלשה: ד) ד"ה וני וכו'
היה מ"ל למפרך והא דאמר
בפ"ק דלא מחוקינן
טומאה במקום למקום
כו' יש חלק בין:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
א) תורה מודה וכו' וכו' אפי'
נמי מודה. י"ב ע"י שו"ת מ"א
כ"י או כ"י דכ"י דלא שפיע
ה"ה וכו' ש"י כ"י ק"ך מה
ע"א ד"ה וט"ס אלה דכ"י
כתמים ויע"ש עוד כ"י קפ'
ס"ק ב':

לענין רש"י

יר"ש (יר"ש ט"ז). אחר
הכ"ר.
אוריד"ר. להשתו (לפרוך
את חוטי השתי לקראת
האריגה).

מוסף רש"י

אינו מקבץ כתמים. לומר
לא גזרו על כתמים (קמון
טו). אין שונין בטהרות.
שמה כעשוי נע וקודם לכן
לא נע. אף חלוקה (ש"ל ה).